

Arrest

nr. 314 622 van 11 oktober 2024
in de zaken RvV X
X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat G rald CASTIAUX
Rue de la Victoire 124
1060 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van 2 oktober 2024 (zaak 324 970).

Gezien de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn op 5 juli 2024 heeft ingediend om de behandeling van de onderstaande vordering tot schorsing te vorderen en gezien het verzoekschrift dat X, op 5 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juni 2024 (zaak 319 534).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. CASTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet betwiste gegevens van de zaak worden in de nota als volgt weergegeven:

“Op 30.05.2024 diende verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Onderzoek van de vingerafdrukken leverde een treffer op in Eurodac. Hieruit is gebleken dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend bij de Duitse autoriteiten op 15.12.2022. Op 05.06.2024 werd verzoeker gehoord. Op 06.06.2024 werden de Duitse instanties verzocht om verzoeker terug te nemen. Op 07.06.2024 stemden de Duitse instanties in met de overname van verzoeker op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III-Verordening.

Op 25.06.2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekende partij diende tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad. Dit beroep is nog hangende. Verzoekende partij diende op 05.10.2024 eveneens een verzoekschrift in tot het bekomen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze procedure is bij de Raad gekend onder het rolnummer 319.534.

Op 02.10.2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De bestreden beslissing in de zaak 324 970 luidt:

“Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 26.06.2024, met een termijn van 10 dagen. Het op 05.07.2024 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Duitsland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 25.06.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 02.10.2024 geen andere elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder verklaart dhr. MOJAHED geen medische problemen te hebben. De betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren om terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 25.06.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 02.10.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan hierom niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.”

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5/1, § 2, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtcollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de

beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in overeenstemming is met de wet.

De vordering is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Onderzoek van de vordering tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Samenhang

De eerste beslissing van 2 oktober 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat is genomen in uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt deze volledig gesteund op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juni 2024 (bijlage 26quater). Hierin wordt gesteld dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk is om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden, omdat verzoeker de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet heeft nageleefd. De Raad is van oordeel dat beide beslissingen dermate nauw samenhangen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt de zaken te voegen en in één en hetzelfde arrest te behandelen. De Raad merkt ook op dat de verzoekschriften evenals de verweernota's in beide zaken hoofdzakelijk dezelfde problematiek betreffen, met name de overdracht aan Duitsland en het non-refoulementbeginsel.

4. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

4.1. De wettelijke bepalingen inzake de voorlopige maatregelen luiden als volgt:

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

4.2. In het verzoekschrift stelt de verzoeker: *“Attendu que le requérant est actuellement détenu en centre fermé; Qu'un rapatriement manu militari est possible incessamment de la part de la partie adverse. Que la partie adverse entend éloigner le requérant quel que soit le recours envisagé. Que la procédure de suspension ordinaire ne permettra pas d'éviter que les actes attaqués soient exécutés et entraînent les conséquences graves ici envisagées. »*

4.3. Zoals duidelijk blijkt, is de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing imminent geworden vanaf 2 oktober 2024. Verzoekende partij heeft de vordering tot het versneld behandeld zien van haar vordering tot schorsing ingediend op 5 oktober 2024. De vordering werd aldus tijdig ingediend.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering niet.

5. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

5.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zet uiteen dat de tenuitvoerlegging van het besluit tot overdracht aan de bevoegde lidstaat imminent is, zodat een spoedige beslissing zich opdringt.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet in vraag wordt gesteld door verweerder, is voldoende uiteengezet en wordt aanvaard.

5.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

5.3.1. Voorafgaande opmerking

De Raad stelt vooreerst vast dat huidig verzoekschrift in grote mate een kopie vormt van het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van 5 juli 2024 tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), gekend onder het rolnummer 319.534.

Verzoeker richt zich enkel tot de motieven uit de bijlage 26quater en gaat aldus niet in op motieven uit de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de Dublin III-Verordening, de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 tot en met 4 van de Wet van 29 juli 1991, de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 3 en 8 EVRM.

In een eerste onderdeel beroept verzoeker zich op een schending van de Dublin III-Verordening en stelt dat er sprake zou zijn van een manifeste beoordelingsfout. Hij meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het gezinsleven met zijn broer en neef.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 25.06.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 02.10.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan hierom niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.”*

Aangaande de kritiek op de toepassing artikel 9 van de Dublin III-Verordening kan worden verwezen naar de motieven hieromtrent in de bijlage 26quater van 25 juni 2024. In de bestreden beslissing wordt inzake het gezinsleven ook verwezen naar de beoordeling in de bijlage 26quater, die luidt als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat zijn broer, zijnde Mojahed, Hasan, geboren in 1371 te Ourmia, in België verblijft. Verder verklaarde hij dat zijn neef, zijnde Mojahed, Haroun, ongeveer 32 jaar oud in België verblijft en in procedure is en dat een andere neef, zijnde Mojahed, Mobin, ongeveer 19 jaar oud, in België verblijft en erkend is. Het gaat om meerderjarige familieleden met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Verder verklaarde hij dat zijn broer, zijnde Mojahed, Diyar, geboren in 1383, in Duitsland verblijft en in procedure is. Tenslotte maakte hij melding van een tante die in Finland verblijft en de Finse nationaliteit heeft. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.”

Artikel 9 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 9 van de Dublin III-Verordening heeft dus betrekking op de situatie waarbij een gezinslid van de betrokken vreemdeling/asielzoeker reeds in een lidstaat verblijft en daar de internationale bescherming geniet. De lidstaat waar het gezinslid verblijft moet in dat geval ook de asielaanvraag van de betrokken vreemdeling/asielzoeker behandelen, op voorwaarde dat de vreemdeling/asielzoeker dit schriftelijk vraagt.

De Raad stelt vast dat geen schriftelijk verzoek werd ingediend door verzoeker. Verzoeker heeft tijdens het verhoor wel mondeling melding gemaakt van het feit dat een broer en twee neven van hem in België verbleven,

De Raad wijst erop dat de broer en neven van verzoeker waarnaar wordt verwezen niet zonder meer kunnen worden beschouwd als een gezinslid in de zin van de Verordening Dublin III.

Artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening definieert het begrip ‘gezinslid’ immers als volgt:

“g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

De relatie tussen verzoeker, die meerderjarig is, en zijn broer en neven, die eveneens meerderjarig zijn en waarvan verzoeker reeds geruime tijd gescheiden leeft, valt niet onder het toepassingsgebied van het hoger omschreven begrip ‘gezinslid’.

Verzoeker stelt bijkomend dat hij in het kader van het beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen de bijlage 26quater een aantal bijkomende elementen zou hebben aangebracht inzake zijn gezinsleven en de band van afhankelijkheid.

Het blijkt te gaan om de verklaring van verzoeker dat hij naar België is gekomen om zich bij zijn broer te voegen. Zij zouden op dit moment ook samenwonen.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat door verzoeker in zijn hoorrecht van 2 oktober 2024 geen bijkomende elementen van afhankelijkheid werden opgeworpen. De beoordeling in de bijlage 26quater blijft dus staande. Het is niet zo dat verweerder categoriek geweigerd wordt om rekening te houden met de opgeworpen elementen van afhankelijkheid. Er wordt terecht geoordeeld dat de meerderjarige broer en neven van verzoeker niet beschouwd kunnen worden als

gezinsleden in de zin van de Dublin III-Verordening. Het gegeven dat de familieleden hierover niet gehoord werden en dat zij zelf werden erkend als vluchteling doet hieraan geen enkele afbreuk.

In de mate dat verzoeker aangeeft dat hij specifiek naar België kwam op zijn broer te vervoegen, laat de Raad gelden dat het niet de eigen keuze van verzoeker is waar zijn verzoek om internationale bescherming behandeld zal worden. In de bijlage 26quater van 25 juni 2024 werd hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn broer, die in België woont, België enorm veel geprezen heeft. We dienen er echter op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).”

Een schending van artikel 9 van de Dublin III-Verordening kan niet worden aangenomen.

Verzoeker meent dat artikel 16 Dublin III-Verordening geschonden werd daar waar ten onrechte niet zou zijn aangenomen dat hij afhankelijk is van zijn broer

De Raad merkt op dat in artikel 16, lid 1, van de Dublin-III Verordening op exhaustieve wijze een aantal situaties worden opgesomd waarin een afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed, met name een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In deze situaties wordt het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie een bindend verantwoordelijkheids criterium, zoals wordt gesteld in overweging 16 van de Dublin-III Verordening. Voorts wordt op exhaustieve wijze ook aangegeven welke familieleden onder het toepassingsgebied van artikel 16 van de Dublin-III Verordening vallen, met name met dat kind, die broer of zus, of die ouder.

Verzoeker verklaart dat hij samenwoont met zijn broer sedert zijn aankomst in België.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij onder de voornoemde gevallen van artikel 16 van de Dublin III-Verordening valt. Volgens het administratief dossier is er geen sprake van een pasgeboren kind, zwangerschap, ernstige ziekte, zware handicap of hoge leeftijd.

Een schending van artikel 16 van de Dublin III-Verordening kan niet worden aangenomen.

Vervolgens beroept verzoeker zich nog op een schending van artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

De gemachtigde van de Staatssecretaris beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheids criteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheids criteria. Dit “moeten kunnen afwijken” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn broer en neven, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2 van de Dublin-III-verordening, moet aannemelijk gemaakt worden, hetgeen verzoeker niet gedaan heeft en thans er niet in slaagt afbreuk te doen aan de motieven ter zake.

Het kan de gemachtigde dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij, na afweging van alle elementen, geen gebruik heeft gemaakt van deze clausule.

In een tweede onderdeel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Verzoeker meent dat er een risico bestaat op refoulement vanuit Duitsland.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of*

vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen om aan te nemen dat hij bij zijn terugkeer het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt omtrent artikel 3 EVRM als volgt gemotiveerd:

“De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 25.06.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 02.10.2024 geen andere elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Het summiere betoog van verzoeker doet hier geen afbreuk aan.

De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 5 juni 2024 en 21 mei 2024 geen bezwaren heeft geuit omtrent de omstandigheden van opvang of behandeling in Duitsland. Het loutere feit dat hij stelt dat hij in België wil blijven is niet voldoende.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland negatief werd afgesloten, laat de Raad gelden dat hieromtrent als volgt werd gemotiveerd in de bijlage 26quater:

“Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland afgewezen werd en dat de beroepsprocedure er enorm lang duurt. Hij stelde dat de advocaten in Duitsland hem geen hoop gegeven hebben. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men bij een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken onlosmakelijk deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en houdt op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest in. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Tevens hebben de Duitse instanties middels het akkoord van 07/06/2024 te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen nogmaals te benadrukken dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”

De gemachtigde heeft, onder verwijzing naar de bijlage 26quater, terecht gesteld dat de Dublin III-Verordening een onderdeel is van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel en dat er moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen die voortkomen uit de conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in de Dublin III-Verordening de criteria en mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat verzoekende partij niet vrij is om een lidstaat te kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen verblijven op zich geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-Verordening. Tevens blijkt uit bovenstaande motivering dat de gemachtigde heeft nagegaan of toepassing kan worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule, hetgeen in de bijlage 26quater werd uitgebreid werd gemotiveerd.

In dit verband kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het enig middel.

Er rust een zware bewijslast op de vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot een verwijzing naar een risico op refoulement door Duitsland, zonder hiervan ook maar enig begin van bewijs bij te brengen.

De voorgelegde krantenartikelen over de houding van Duitsland tegenover anti-Israëlische betogingen, geven geen enkele informatie over het standpunt van de instanties ten opzichte van verzoeken om internationale bescherming van Iraanse burgers.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar deze krantenartikelen. Krantenartikelen hebben een journalistiek karakter. Zij berusten niet op wetenschappelijk onderzoek, en moeten daarom worden beschouwd als een minder gezaghebbende bron dan de internationale rapporten waarnaar de gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing. Deze artikelen zijn derhalve niet van die aard om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Wat betreft de algemene situatie in Duitsland, wijst de Raad erop dat uit de motieven blijkt dat de gemachtigde deze heeft onderzocht. De Raad verwijst naar zowel de motieven uit de bestreden beslissing als naar deze uit de bijlage 26quater. Dat Duitsland geconfronteerd wordt met een grote instroom, en daarmee samenhangend moeilijkheden ondervindt, wordt niet ontkend. Dit is in verschillende Lidstaten het geval, ook in België. Verzoeker toont niet aan dat deze tekortkomingen als structureel zouden moeten worden beschouwd.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel beroept verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij herhaalt dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn verklaringen inzake zijn familieleden enerzijds en zijn vrees op refoulement in Duitsland anderzijds.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de door hem ingeroepen elementen. Inzake het familieleden werd vastgesteld dat de broer en neven van verzoeker niet beschouwd kunnen worden als gezinsleden in de zin van artikel 9 van de Dublin III-Verordening. Daarnaast werd terecht vastgesteld dat er geen afhankelijkheid in de zin van artikel 16 van de Dublin III-Verordening aannemelijk werd gemaakt.

Inzake de opgeworpen vrees op refoulement naar Iran werd verwezen naar de bijlage 26quater. Hierin wordt gewezen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de expliciete aanvaarding van de Duitse autoriteiten om het verzoek van verzoeker te behandelen.

In een vierde onderdeel beroept verzoeker zich op de schending van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de vaststelling dat verzoeker inhoudelijke kritiek heeft op de motieven impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.;

Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

5.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de zaak RvV 319 534 is ontvankelijk.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden verworpen.

Artikel

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

M. MILOJKOWIC